

αί συνεννοήσεις· ὁ Γερνέας τῷ ἀποκαλύπτει ὅτι εὖρε τὸ κατὰλληλον πρόσωπον διὰ τοῦ ὁποίου ἀντὶ χρυσοῦ θὰ ἀγοράσωσι 200,000 πλαστῶν ἑκατοταδράχμων, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ κερδίσουν τόσα χρήματα· τὸν ὁδηγεῖ δὲ πρὸς τὸ κατὰλληλον αὐτὸ πρόσωπον διὰ τὴν τὸ ἐκθέσει καὶ ὁ ἴδιος τὰ πράγματα, ὅπερ ὅμως εἶνε ὁ Σακελλαρίου, ὑπάλληλος τῆς Τραπεζῆς. Τοιοῦτοτρόπος ὁ Ἰταλὸς συλλαμβάνεται καὶ ὁ καταδὸς ἀμοιβεται ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς δι' ἀμοιβῆς 20 χιλ. φράγκων.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης, ἐλλείψει χρόνου, αὐριον.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Φίλτατε Βλάσιε!

I

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς προσεχοῦς ἐκθέσεως τῶν ἀνθέων ἐν τῷ παρλισιῶ κήπῳ, παραχώρησόν μοι μίαν ἢ δύο τὸ πολὺ στήλας τῆς ἐφημερίδος σου, ἵνα ἐκθέσω καὶ ἐγὼ ἐντυπώσεις μου τινὰς ἢ καὶ παρσέδες, ὡς θὰ ἔλεγέ τις καλαμπουρίζων, παρεμφεροῦς ἐν Τεργέστῃ ἐκθέσεως, χωρὶς βεβαίως νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ καταλάβωσι καὶ αὐταὶ μικρὸν χώρον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων μυροβλήτων ἐκτίεμάτων εἰς τὸν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν Παράδεισον.

Ἡ εὐκαιρία δὲν μοι φαίνεται ἀκατάλληλος ἐν ἐποχῇ κατ' ἐξοχὴν ἀνθοστεφεί καὶ ἐν μηνὶ Μαΐῳ, καθ' ὃν πάντες ἀπὸ τῶν ποιητῶν μέχρι τῶν βατράχων καὶ ἀπὸ τῆς ἀηδόνος μέχρι τοῦ σαφοῦ δόκτορος κυρίου **Ριγολώ**, μόνον περὶ ἀνθέων λαλοῦσιν.

Ἐν Τεργέστῃ λοιπὸν, φίλτατέ μου, ἐν ᾗ ἡ καλλιέργεια τῶν ἀνθέων καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς μουσικῆς συναπαρτίζουσι τὸ κυριώτερον γνῶρισμα τῶν κατοίκων· ὅπου ἡ ἀνθηρότης τῶν γυναικῶν ἀμιλλᾶται μὲ τὸ εὐθαλὲς τῶν γαμελιῶν, ἡ δὲ πληθὺς τούτων μόνον πρὸς τὰς ἡμετέρας ἀνεμώνας δύνανται νὰ συγκριθῇ, ἐν Τεργέστῃ τελεῖται ἐτησίως πανήγυρις τῶν ἀνθέων ὑπὲρ εὐεργετικοῦ σκοποῦ, ὑπὲρ τῶν πτωχῶν νομίζω τῆς πόλεως.

Πρὶν ἢ ὅμως σοὶ εἰπῶ τὰ κατὰ τὴν ἐκθεσιν ταύτην, ἀνάγκη νὰ σοὶ ὑπενθυμίσω ὅτι ἐν Τεργέστῃ καθὼς καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ γωνίᾳ τῆς Εὐρώπης ὁ πρὸς τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ ἐν γένει σεβασμὸς διακρίεται πρὸς ὅλους ἀντίθετον λόγον τῶν ἰδικῶν μας· ἐδῶ διαθέσεται πρὸς τὸν φυτικόν. Ἐκεῖ ἡ φύλαξις τῶν ἀνθέων εἶνε ἐμπεισιτενυμένη εἰς τὸν σεβασμὸν τοῦ δημοσίου, ἐδῶ ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς τὸ θίγειν τὰ δένδρα κτλ. Εἶνε δὲ σπάνιον τὸ φαινόμενον τῆς ἀποκοπῆς τῶν ἀνθέων ἐν ἰδιωτικῇ ἢ καὶ δημοσίᾳ κήπῳ παρὰ τῶν ἐπισκεπτῶν, ἐνῷ ἐδῶ ἐξ οἰουδήποτε ἐξέλθωμεν ἀνθῶνος εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ φέρωμεν ἐπὶ τῆς κομβιοδόχῃς ἡμῶν τουλάχιστον τὰ ἔχνη τῆς ἐπιδρομικῆς ἐπισκέψεώς μας.

Ἐν ἄλλο ἀκόμη· Ἐκεῖ ἡ ἀνθολογία προάγεται ὁλονὲν εἰς εὐγενεῖς ἐπιστημονικὸν σύστημα, συμφώνως πρὸς τὴν λοιπὴν ἀνάπτυξιν τῶν μερῶν ἐκείνων· ἐδῶ τοῦναντίον τὸ βασίλειον τῶν ἀνθέων ὑπενθυμίζει φυλάς τινὰς ἀγρίων νομάδων τῶν ὁποίων παρίσταται εἰς ἀρχηγός, ἐπὶ παραδείγματι, ὁ Φασουλῆς! . . .

II

Παρὰ τὴν βορεινὴν πλευρὰν τῆς Τεργέστῃς καὶ ἐπὶ ἀνωφεροῦς αὐτῆς τοποθεσίας, μικρὸν ἀπομεμακρυσμένης τῆς κεντρικῆς λεγομένης πόλεως, καίται μεγάλη ὑψίτροφος οἰκία, ἀρχαιοτέρας ἀπὸς κατασκευῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν νεωτέρων ἐν Τεργέστῃ οἰκοδομημάτων. Ὅπι-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 471)

Τοῦτο δὲν ἐμπόδισε τὸ μῦθικόν ἀπὸ τοῦ νὰ ζήσῃ, τοῦναντίον ἦτο θαυμάσια ὁστὴν ὑγείαν καὶ εἶχεν ὄρεξιν . . . Εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν του, τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν μητέρα ἥτις δὲν τὸ ἐπανείδε πλέον. Νομίζω μάλιστα—καὶ ὁ διάβολος ἂς μὴ θυμώσῃ πού λέγω τοῦτο—ὅτι ἡ μάνα του οὕτε καὶ ἐννόησεν ὅτι ἐγέννησε.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐπεσφράγισε τὴν φράσιν ταύτην δι' ἀναστεναγμοῦ.

— «Μοῦ εἶχον ἀγοράσει ἀπὸ τίνος χρόνου λευκὴν γίδα, ἥτις ζοῦσε ἐλεύθερη ἔς τὸ περιβόλι· ἀλλὰ τὸ καλὸν ζῶον ἤρχeto πρωτὴ καὶ ἐσπέραν, ὅπως ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον ἐστενολοῦρε αὐτό. Ἐννοεῖ, Γεροκάτσικα, ὅτι ἡ λευκὴ γίδα ἔγινε ἡ τροφὸς τοῦ μικροῦ. Ἄ! τὸ μικρὸν διαβολάκι, ὅταν ἐμεγάλωσεν ἀρκετὰ, γιὰ νὰ περιπατῇ, δὲν

εἶχα πλέον ἀνάγκην νὰ ἀλμέγω τὸ ζῶον· τὸ εὗρισκεν στὸ περιβόλι καὶ ἐβύζανεν.

— Ὅταν ἡ κατσίκα—δὲν ὁμιλῶ γιὰ σέ—δὲν ἐβλεπε τὸν μικρὸν ἐγκαίρως, ἐζήτει καλοῦσα αὐτὸν βέ, βέ, βέ, . . . Ἄ! τὴν σκύλα . . . Ἄλλ' ἀδιάφορον, ἦτο καλὸν ζῶον.

«Βλέπων πῶς προσεφέροντο εἰς τὴν μητέρα, ἀποροῦσα ὅτι ἄφιναν νὰ ζῇ τὸ παιδί. Ἀληθινὰ, περίμενα νὰ διαταχθῶ ἀπὸ στιγμὴ εἰς στιγμὴν νὰ τὸ χῶσω σ' ἕνα σακκὶ καλορραμένο καὶ νὰ πάγω νὰ τὸ ρίψω στὸν ποταμὸν, ὅταν ἤθελε πλημμυρῆσαι· ἀλλ' ἀπατώμουνα, δὲν μοῦ ἔδωκαν τέτοια διαταγὴν, τὴν ὁποίαν ἴσως καὶ δὲν θὰ ἐκτελοῦσα.

«Βλέπεις, Γεροκάτσικά μου, πολλάκις συμβαίνει καὶ οἱ μεγαλείτεροι κακοῦργοι ν' ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν δολοφονίαν, ἰδίως ὅταν δὲν τὴν κρίνουν ἀναγκαίαν.

«Πέρασαν χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα μιά φορὰ μόνον εἶδα τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ φοβερόν βλέμμα. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν σύντροφόν μου, καμμιά εἰδοσις δὲν ἐλάμβανα.

«Μιά μέρα, ὅποτε διόλου δὲν περίμενα, κάποιος μετημφισμένος σὲ χωρικὸν μπῆκε μέσα στὴ φωλιά μου. Ἦταν ἐκεῖνος.

— «Ἀπόψε, μοῦ εἶπε, εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ μισῇ ἀκριβῶς νὰ βρεθῇς μὲ τὸ ἀναμμένον σου φανάρι κοντὰ ἔς τὸν τοῖχο τοῦ περιβολιοῦ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τὴν μικρὴ θύρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ. Θὰ μένεις ἀκίνητος περιμένοντας.

σθεν τῆς οἰκίας ταύτης καὶ ἐπὶ ἀνωφεροῦς πάντοτε, ἀλλ' εὐ-
ρειας ἐκτάσεως ἐφαπλοῦται κήπος εὐάνθης, τοῦ ὁποίου οἱ
πρῶτοι κάτοικοι ὁμολογοῦνται δύο ἢ καὶ πλείονες μικρο-
σκοπικοὶ σπόροι, ἐξ ὧν βραδύτερον ἀνεφύησαν καὶ ἀνεβλά-
στησαν μυρία ἀνθοφόρα δεινδρύλλια, ποικίλα τὸ γένος, τὸ
χρῶμα καὶ τὸ ἄρωμα.

Ὁ κήπος οὗτος, ὃν ὁ ἡμέτερος Βάλλης ἐκ τῶν ἐγκρίτων
ἐν Τεργέστη μεγαλεμπόρων, ἐνοικίασεν ἐπὶ σειρὰν ἐνιαυτῶν
εἰς τὸν περιώνυμον αὐτόθι ἀνθοκόμον κ. Μαρόν, χρησιμεύει
κατ' ἔτος καὶ ὡς τόπος συνεντεύξεως τῶν λοιπῶν ἀνθέων,
ἅτινα καλλιεργοῦσιν οἱ φιλανθεῖς κάτοικοι τῆς πόλεως καὶ
ἅτινα ἀποστέλλονται ἐκεῖ, ἵνα ἐκτεθῶσιν εἰς κοινὴν θέαν.

Κατ' ἀντίθεσιν λοιπὸν τῆς ἡμετέρας ἐδῶ Ἐκθέσεως, ἥ-
τις δύναται νὰ προσαγορευθῇ κινητὴ, πλανοδία, ἀνέστιος,
ἐν τῇ Εὐρώπῃ αἱ ἐκθέσεις τῶν ἀνθέων ἔχουσι καὶ κατοικίαν,
καὶ ἑδαφός, καὶ μονομότητα σταθεράν. — Ἐν Τεργέστη ἐπὶ
παραδείγματι ὁ κήπος τοῦ Μαρόν ἀνοίγει κατ' ἔτος τὰ θύ-
ρας του, καὶ ὑπὸ τὰς ἀνθοκρόκους αὐτοῦ στοᾶς δέχεται ἁ-
πείρον κόσμον ἐκ τοῦ Βασιλείου τῶν ἀνθέων. — Ἐν δὲ ὁ
θυρωρὸς κατὰ τὸ μεσαιωνικὸν ἔθος ἀνήγγελλε γεγωνυῖα τῇ
φωνῇ τοῦς προσκεκλημένους, θὰ ἤκούετο ἐκφωνῶν ἐν μαγευ-
τικῷ συνδυασμῷ τὰ θαλερώτερα ὀνόματα: τοῦ ρόδου μετὰ
τοῦ χρυσαυθέμου, τοῦ ἴου μετὰ τῆς ἀνεμώνης, τοῦ ἡλιοτρο-
πίου μετὰ τῆς καμελίας, τοῦ κυάνου μετὰ τῆς μαργαρί-
τας κτλ. κτλ.

Ἐπιτροπὴ ἐκ πέντε ἢ καὶ πλειοτέρων μελῶν ἐκ τῶν εἰ-
σημανεστέρων ἵσταται παρὰ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου εἰς τὸν
κήπον, καὶ φιλοτεχνεῖ μικράς, ἀλλὰ κομψοτάτας, ἀνθοδέ-
σμας, τὰς ὁποίας προσφέρει εἰς τὰς ἐπισκεπτομένας τὴν
Ἐκθεσιν κυρίας, ἐνῷ οἱ συνοδευόντες κύριοι πληρύνουσι τὸ
ὠρισμένον τίμημα διὰ τὴν εἴσοδον, ἥ καὶ πλειότερον ἀνα-

λόγως τῆς εὐεξίας τοῦ θυλακίου των ἢ τῆς ἐντάσεως τῶν
φιλανθρωπικῶν αὐτῶν αἰσθημάτων.

Ἡ Εἴσοδος εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν ἀνθέων ἦτο ἐπιτετραμμένη
ἀπὸ τῆς 6 ἢ 7 πρῶϊνῆς μέχρις τῆς 10ης καὶ ἀπὸ τῆς 4
μετὰ μεσημβρίας μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Καθ' ὅλας
αὐτὰς τὰς ὥρας φαντάζεσθε τὰς παραλλαγὰς καὶ τὰς ἀλ-
λοιώσεις, τὴν φυλλοροὴν καὶ τὴν ἀναγέννησιν, τὰς δροσοβαφὰς
καὶ τὰς μαρμαρώδεις ἐμφανίσεις τῶν ἀνθέων πολλὰ τῶν ὁ-
ποίων γεννῶνται τὴν πρῶϊαν διὰ νὰ ἀποθάνωσι τὴν ἑσπέραν,
τινὰ μακροβιώτερα ἀπαλαμβάνουσι πλείονας ἡμέρας τῶν ἡ-
δέων βλεμμάτων τῶν καλλωνῶν, καὶ ἄλλα εὐτυχοῦν νὰ δια-
νύωσιν ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀκμαιότητι ἅπαντα τὸν διὰ τὴν ἔκθεσιν
ὠρισμένον χρόνον!

Πρέπει δὲ νὰ εἰπῶ ὑμῖν ἐνταῦθα ἐν παρόδῳ ὅτι ἡ *ρεκλά-
μα* ἥτις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἶναι ὑπερτέρα καὶ τῶν κεφαλαίων
καὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς ἐργασίας, καὶ οὐτινος δήποτε ἄλλου
κερδοσκοπικοῦ στοιχείου, ἡ *ρεκλάμα* λοιπὸν δὲν εἶναι ξένη
καὶ εἰς τὴν ἀφελῇ αὐτὴν καὶ ἀθῶαν συνάθροισιν τῶν ἀνθέων.
Εἰς ἐν τῶν ρόδων πέρουσι ἐν Τεργέστη ἐδόθη τὸ ὄνομα τῆς πε-
ριωνύμου βιολινίστριας Τερέζας Τοῦα: ἐννοεῖτε βεβαίως τὴν
ἀνάδοχον, ἥτο ἡ *ρεκλάμα*, καὶ ἥρει τοῦτο διὰ νὰ προσελ-
κύσῃ ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῆς πόλεως ἀπὸ πάσης αὐτῆς γω-
νίας εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν ἀνθέων.

— Τί τριαντάφυλλο τάχα νὰ εἶναι αὐτό;

— Τί χρῶμα νὰ ἔχῃ;

— Πῶς θὰ μυρίζῃ;

— Θὰ εἶναι ἀπὸ τὰ μεγάλα ἢ ἀπὸ μικρά;

Καὶ συνέρρεεν ὁ κόσμος πανταχόθεν εἰς τὰ ἄνθη ἐν
μέσῳ τῶν ὁποίων ἡ Τερέζα Τοῦα ἐμυροβόλει πλειότερον τῶν
ἄλλων καὶ ἔθαλλεν ὡς ἡ δεκαπενταέτις συνώνυμος αὐτῇ βιο-
λινίστρια!

Ὁ κήπος ἐν ᾧ τελεῖται ἡ ἐορτὴ τῶν ἀνθέων κεί-

« Ἄμα ἀκούσης κραυγὴν, θὰ σβύσης τὸ φανάρι καὶ θὰ
ἐπιστρέψῃς ἔς τὸ μέρος σου. Νὰ εἶσαι ὅμως ἀκριβής. Σοῦ συ-
νιστῶ πρὸς τὸ συμφέρον σου νὰ μὴ μεθύσης ἀπόψε.

« Ἀφοῦ μοῦ εἶπεν αὐτὰ ἀνεχώρησεν.

« Βίς τὰς ἐνδεκα καὶ μισῇ ἤμουνα μὲ τὸ φανάρι μου εἰς
τὸ ὑποδείχθην μέρος· ἔσθυσα τὸ κερί τοῦ φαναρίου ἅμα
ἄκουσα φωναῖς καὶ ἐπανήλθα ἔς τὴν φωλεάν μου.

« Τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθα ὅτι εἶχε βρεθῇ ἀνὴρ πνιγμένος
κάτω ἀπὸ τὸν μύλον. Πρὶν ὅμως μάθω τίποτε ἀπὸ τῆς ἀ-
νάκρισιν τῶν δικαστῶν ἔλεγα μονάχος μου: ὁ ἀνθρωπὸς μου
θὰ ἔκαμε τὸ κακούργημα· γιὰτὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἄλλος ἐπνίξαν
αὐτὸν τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον; Τίποτα δὲν ξέρω, γέρο
Κάτσικὰ μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι κα-
ποιοὶν θὰ δυσχερестоῦσε.

« Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἓνα βράδυ, ἔς τὸ δειλινὸ κοντὰ, μιὰ
ἄμαξα στάθηκε προστὰ ἔς τὴ μπόρτα μου· ἦτανε πάλιν ἐ-
κεῖνος.

— « Γραππιέ, μοῦ εἶπε, ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὰς οἰκο-
τρόφους σου.

— « Ἄ!

— « Καὶ τὸν κλαψιάρη τί τὸν κάμεις;

— « Τίποτε. Εἶνε ἔς τὸ περιβόλι μαζὺ μὲ τὸ κατσίκι. Ζῇ
ὅπως ἐννοεῖ καὶ κάμνει, ὅτι θέλει, σχεδὸν δὲν φροντίζω. Ἐν
τούτοις ὅπως μὲ διατάξατε τὸν προσέχω. Ἀγαπᾷ νὰ κοι-
μᾶται ἔς τὸ ὑπαιθρον καὶ τὸν ἀφίνω. Καθ' ἡμέραν τοῦ ἀφί-

νω ἔς ἓνα μέρος τοῦ περιβολιοῦ ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ ἔρχε-
ται καὶ τὸ λαμβάνει.

— « Πρόσεξε, μὴ σοῦ φύγῃ.

— « Ὡ; πρὸς τοῦτο μὴ φοβάσαι.

— « Μάλιστα εἶνε πολὺ μικρὸς ἀκόμη καὶ μπορεῖ νὰ
σκαρφαλώσῃ κἀνένα τοῖχον.

— « Ἐπειτα φοβᾶται πολὺ τοὺς ἀνθρώπους.

— « Τοῦ μιλαῖς κἀμμιὰ φορὰ;

— « Ποτέ. Μοῦ τὸ ἀπηγόρευσαν. Ἐπειτα ἀπὸ μακρυὰ
ἅμα μὲ βλέπει φεύγει σὰν κουνέλι ποῦ νοιώσῃ νὰ τὸ κυνη-
γᾷ σκυλί· εἶμαι ὁ μπαμπούλας του.

— « Καλὰ, καλὰ.

— « Ἄν μιλαῖς, μιλαῖς μὲ τὴν κατσίκα του.

— « Εἶνε δυνατὸς, εὐρωστος;

— « Σὰ νᾶνε βαλανιδιά.

— « Τοιουτοτρόπως λοιπὸν δὲν φαίνεται γιὰ θάνατον;

— « Ἄ! γιὰ αὐτὸ, ὄχι.

« Ὁ ἄνθρωπος στάθηκε μιὰ στιγμὴ σιωπηλὸς καὶ ἐψι-
θύρισεν:

— « Ἄς ἀφήσωμεν νὰ πᾶνε τὰ πράγματα τὸν δρόμον
τους καὶ ἀργότερα βλέπουμεν.

« Μόλις ἔμεινε μιὰ ὥρα ἔς τὸ σπῆτι, ἔπειτα ἔφυγε μαζὺ
μὲ τὴν τρελλὴ καὶ τὴν ἄλλη γυναῖκα. Δὲν ἔμαθα ποτε ποῦ
ὠδηγήθη ἡ δυστυχὴς ἀναίσθητος. Τί ἐγένεε; Δὲν ξέρω.

μενος, ὡς εἶπον ἄνωτέρω, ἐπὶ ἄνωφερός, ἀλλ' εὐρείας ἐκτάσεως εἶναι διατετηγμένος εἰς πολλοὺς μικροὺς ἀνθῶνας, ἐφ' ἐκάστου τῶν ὁποίων ἐτοποθετήθησαν γάστραι ἐν ἐρρυθμῷ κατατάζει τοῦ μεγέθους αὐτῶν καὶ τοῦ εἶδους τῶν ἀνθῶν, ἡ δὲ ἀποφῆς τούτων μεταφέρει τὴν ψυχὴν ἱπταμένην τότε ὡς χρύσαλιδα ἐπὶ πληθὺν ἄλλων ἀπεικονισμάτων τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης, χωρὶς νὰ ἐξαιροῦνται οὐδὲ οἱ πεπληρωμένοι ἀπὸ κόλυβα δίσκων τῶν ἡμετέρων ζαχαροπλαστῶν, ἐφ' ὧν ἡ ζαχαροπλαστική τέχνη ἐκοσμηματογράφησε ὁλόκληρον πένθημον ἱστορίαν!

Κατόπιν ὑψοῦνται αἰδημόνως μικρὰ μικρὰ δενδρύλλια ἀνθοστόλιστα, καὶ κλόνοι εὐλίγιστοι ἄλλων περιβάλλουσιν αὐτὰ μετὰ μητρικῆς τρυφερότητος. Ῥοδωνιαὶ κατάλευκοι στεγάζουσιν, ἡ κρέμονται νωχελῶς ἐν εἰδει παραπετασμάτων ἀπὸ τῶν στοῶν καὶ τῶν τεχνητῶν κισσείων. Πιδάκες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παρκαδεῖσου τούτου τῶν ἀνθῶν ἀναρρίπτουσιν εἰς ἱκανὸν ὕψος τὸ ὕδωρ ὅπερ διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου διαγράφεται ἐπὶ τῶν πετάλων αὐτῶν εἰς μυριοχρούς καὶ ἀψιδωτάς ἱριδας, ἐνῷ ἀπειρία πτηνῶν τῆς ἀνοιξέως πληροῦσι τὴν ἀρωματικὴν ἐκείνην ἀτμοσφαῖραν διὰ τοῦ κελαδῆματός των.

Καὶ ὅταν ἐλαφρὸς, ὡς πνοὴ ἐρωτευμένων, ψίθυρος φυσήσῃ εἰς τοὺς κλόνους τῶν δενδρύλλων ἐκείνων, τότε τινάσσουσιν ἡδυπαθῶς τὰ φύλλα των, καθὼς τὰ πτηνὰ τὰ χνουδωτὰ αὐτῶν πτῖλα μετὰ τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ ὑμεναίου, καὶ στῶμα εὐθὺς ἀπαλὸν ἐξ ἀνθῶν κατακλύπτει τὸ χαλκόστρωτον ἔδαφος.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ πανηγύρεις ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς πόλεσιν, ὑπὸ τὴν διπλὴν αὐτῶν ἔννοιαν τῆς προαγωγῆς τοῦτέστιν αὐτῶν τούτων καὶ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ σκοποῦ χάριν τοῦ ὁποίου τελοῦνται, στέφονται ἀναμφιβόλως ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας· δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐπακριβῶς τὸ ποσὸν ὅπερ εἰσεπράχθη

ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν ἀνθῶν, βεβαίως ἦτο ἱκανὸν ὥστε αἱ εὐεργετούμεναι ὑπάρξεις νὰ εὐλογῶσιν τὴν ὑπαρξίν των ἀνθῶν, ἅτινα ἐφ' ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ χαρίζουσιν ὅλον αὐτῶν τὸ ἄρωμα εἰς τοὺς πτωχοὺς των φίλους.

Τριεστῆνος

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ ΝΑ ΦΥΤΟΥΝ Η ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΝ; (ΕΚΤΑΚΤΟ ἌΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟ ΜΑΣ)

Πύργος, 30 Ἀπριλίου

Ἐν τῷ ἀπὸ 23 παρελθ. μηνὸς φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Παλιγγενεσία» ἀνέγνωμεν διατριβὴν (τῆς ὁποίας ἔπεται συνέχεια) δι' ἧς διαβεβαιοῦται ὅτι οἱ σοφοὶ γερμανοὶ, οἱ τὴν ἀρχαιοκογικὴν αὐτῶν δέκελλαν ἐν τῇ ἱερᾷ τῶν Ὀλυμπίων χώρα πανσόφως βυθίσαντες πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν εὐρεθέντων ἀριστουργημάτων τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας, ἐπεχειρήσαν ἐπ' ἐλπίδι βεβαίᾳ τῆς ἐν Ἀθῆναις μετακομιδῆς αὐτῶν, ὅπως κατασταθῶσιν εὐχρηστά καὶ εὐπρόσιτα τοῖς ἐπιστήμοσι καὶ λοιποῖς καὶ ὅτι ἐφεύσθησαν τῶν ἐλπίδων των, μὴ δεῖξάντων τῶν ἀρμοδίων τὴν δέουσαν πρὸς τοῦτο ἐπιμέλειαν. Πειράται δὲ μετὰ φυλετικοῦ πράγματι μίσους καὶ ἀποστροφῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ χώρος ἐκεῖνος, ἐν ᾧ σήμερον εὐρίσκονται τὰ ἀγάλματα, εἶνε δυσπρόσιτος ἐρημία, ἐρημία προωρισμένη δι' ἀσκητὰς καὶ ἱερομονάχους καὶ οὐχὶ διὰ Μουσεῖον, τόπος θεοκατάρατος.

Ἐξ ἐναντίας αἱ Ἀθῆναι ἐν αἷς εὐμάρεια ὑπάρχει, πνευματικὸς πυρὴν, συγκοινωνία ἐμπορίου, εἶνε συνεντευκτήριον τῶν θεῶν, καὶ δικαιοῦνται νὰ ἀρπάζωσι πᾶν ὅτι ὥραϊον εὐρίσκεται εἰς τὰς βανδάλους ἐπαρχίας! ὁ τόπος ἐκεῖνος, δὲν

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐκ νέου ἀνεστέναξεν, ἀλλὰ διετήρησε τὴν ἀπάθειάν του.

«Δὲν εἶχα πλέον νὰ φυλάγω καμμιὰ αἰχμάλωτον, καὶ ὅμως καμμιὰ δὲν ἐπῆλθε μεταβολὴ 'ς τὸ σύνθημά μου. Ἦτανε ὁ μικρὸς ποῦ μεγάλωνε σὰ νὸ πεῦκο· ἡ ζωὴ μου ἦτανε τὸ ἀντίτιμόν του. Τέλος, φοβοῦμενοι μήπως μοῦ φύγῃ ἀπ' τὸ περιδῶλι σὰν μικρὸς ἄγριος μὲ διέταξαν νὰ τὸν κλείσω ἀσφαλῶς διὰ νὰ προλάβω καὶ εἰς ἀπόπειραν ἀποδράσεως. Ὑπήκουσα. Ἐκράτησα τὸν μικρὸν αἰχμάλωτον σὲ μιὰ αὐλὴν κάμποσο μεγάλην, τὴν ὁποίαν ἐτοίμασα ἐπίτηδες δι' αὐτόν.

«Δὲν ἦτο δύσκολος ὁ δουτυχῆς, τὸν ἔτρεφα μὲ ὅ,τι εὐρισκὰ, μὲ ἄρτον, μὲ γεώμηλα, μὲ λάχανα καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἔτρωγε σὰν κουνέλι. μὲ καρύδι καὶ διάφορα ὀπωρικά ποτὲ δὲ μὲ κρέας· διὰ ποτόν δὲ τοῦ ἐδίδα νερὸ ἀπὸ ἑνα κουβά μέσα.

«Ἐπειδὴ πολὺ μὲ φοβώτανε, δὲν φαινόμενα ποτὲ σχεδὸν εἰς αὐτόν· τὴν τροφὴν τοῦ τῇ ἐδίδα ἀπὸ μιὰ τρύπα μέσα.

«Δὲν ξέρω ἂν τὸν εἶχαν καταδικάσει εἰς τὴν δίαιταν ταύτην μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατστρέφετο· ἀλλὰ τότε ἦσαν πολλοὶ ἀπατημένοι, γιατί ἀντὶ νὰ χάσῃ τὴν ὑγείαν του ὅλο ἕνα καὶ δυνάμονε.

— Ὡ τὰ θηρία! τὰ θηρία! ἐψιθύρισε ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθέστατον, κύριε· οἱ ἄνθρωποι βεβαίως

ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν καρδίαν ἀνθρώπου. Σὰς βλέπω κ' ἐγίνατε ὡχρὸς σὰ νεκρὸς, καὶ κάθε λίγο ἀλλάζετε χρώμα.

— Μὴ δίδετε προσοχὴν εἰς τὴν ταραχὴν μου, γέρο Μονό· πρέπει νὰ βλέπετε μὲ ποῖον ἐνδιαφέρον σὰς ἀκούω· ὦ! καὶ, σὰς ἀκούω μετ' ἀγωνίας.

— Ἐξακολουθῶ.

— «Ἰέρασαν τρία χρόνια λοιπὸν καὶ μερικοὶ μῆνες ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε σ' ἐμένα ὁ μυστηριώδης καὶ τρομερὸς ἄνθρωπος, ὅταν ἐκ νέου διὰ τελευταίαν ἐνεφανίσθη φορὰν, νύκτα πάλιν μὲ τὴν ἄμαξαν συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἀτόμου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα.

— «Ἐρχομαι νὰ σ' ἀπαλλάξω, μοῦ εἶπε.

«Δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὴν χαρὰν μου.

— «Φαίνεται, ὅτι τοῦτο σ' εὐχαριστεῖ, μοῦ εἶπε.

— «Ναί.

— «Διὰ τί;

— «Διότι ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀποστολή μου τελείωσε.

— «Τιφόντι, ἀλλὰ διὰ λόγους τινὰς τοὺς ὁποίους θεωρῶ ἀνωφελεῖς νὰ σοῦ γνωστοποιήσω πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ μὴνὰς τινὰς ἀκόμη.

— «Θὰ πάρουμε τὸν μαθητὴν σου καὶ θὰ μὰς ἀκολουθήσῃς.

— «Ποῦ;

— «Θὰ ἰδῇς.

(ἀκολουθεῖ)